

Ádám Orsolya Mária

Hallgat

(Szabó T. Anna után szabadon)

Hallgat.

Elárul és hallgat.

Megszül, bömbölsz és hallgat.

Bimbós fogakkal melleit téped – nem szól, hallgat.

Rácságyba rak, kezedbe csörgőt,

majd elmegy és hallgat.

Ízét érzed a szélben, a Napban,

borzongó szemekkel szívod magadban.

Hallgat.

Ámít, mosolyog, súgja: bókkirálynő.

Forgolódom, félek, nem szól – hallgat.

Púdert, spirált, festéket töröl, fekszel az ágyban.

Vársz, visszajön, hallgat.

Álomba ölelnéd, „kényelmetlen”, elfordul, hallgat.

Könnyeket nyelek, kezét fognám,

kérlelhetek, követelhetek,

némaság csak a csend, hallgat.

Ajtót nyit, rám sose néz,

nem vagyok senki, ha hallgat.

Várom, ahogy éhező a bármit,

randevú – ballag, ráborulok, ölelem – hiányoztál, mondom,

nem szól, néz rám, hallgat.

Ő kell, mert nélküle élni halál,

felemelem, melegítem, hallgat.

Ketrec a karom, idegen az ölem,

őt vágnám vissza, de hallgat.

Egy csak a lecke: ő az övé, én az övé,

idegen, idegen, hallgat.

Ott a világ, lesz, aki csak áll.

Lesz majd benne, kinél csak hallgass.

Csukd be az ajtót, vissza se nézz,

menni a könnyebb, várni a nehéz.

Lesz, aki elárul, lesz, aki elárul,

mindig lesz, ki vár, ki fél,

mindig lesz, aki vissza sose tér,

megszül és meghal, és hallgat.